

Folketingets Sundheds- og Ældreudvalg har den 27. marts 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 64 til L 158 (Forslag til lov om ændring af lov om foranstaltninger mod smitsomme og andre overførbare sygdomme (Yderligere foranstaltninger for at forebygge og inddæmme smitte med covid-19 m.v.)) til sundheds- og ældreministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Peder Hvelplund (EL).

Spørgsmål nr. 64:

”Hvordan vil forbuddet mod ophold på bestemte steder i praksis virke begrænsende ud over det allerede eksisterende forbud mod større forsamlinger? Det må vel forudsættes, at forsamlinger blot kan flytte sig, og der vil derfor stadig være afhængig af en politimæssig indsats at opløse/flytte forsamlingen?”

Svar:

Den gældende bestemmelse i epidemilovens § 6, stk. 1, om forbud mod afholdelse og deltagelse i større forsamlinger giver ikke hjemmel til at fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på bestemte steder, hvortil der er almindelig adgang.

Efter den foreslåede affattelse af § 6, stk. 3, i epidemiloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 4, kan sundheds- og ældreministeren, når det er nødvendigt for at forebygge eller inddæmme udbredelse af en alment farlig sygdom her i landet, efter forhandling med justitsministeren fastsætte regler om, at politiet kan nedlægge forbud mod ophold på et bestemt sted, hvortil der er almindelig adgang, i en bestemt periode, hvis det efter politiets skøn er nødvendigt for at forhindre fare for smitte for at forhindre fare for smitte med en alment farlig sygdom det pågældende sted.

Det fremgår af bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse, at det forudsættes, at adgangen til at nedlægge forbud i almindelighed kun bruges, hvis de regler, der måtte være fastsat i medfør af epidemilovens §§ 6 a og 12 b, som foreslås udvidet ved lovforslagets § 1, nr. 6 og 9, i det konkrete tilfælde ikke er tilstrækkelige for at forhindre smittefare det pågældende sted. Det fremgår endvidere, at det ligeledes forudsættes, at adgangen til at nedlægge forbud ikke vil blive anvendt, hvis regler i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1, i det konkrete tilfælde er tilstrækkelige til at forhindre faren for smittespredning det pågældende sted.

Det bemærkes i den forbindelse, at det følger af § 2 i bekendtgørelse nr. 224 af 17. marts 2020 om forbud mod større forsamlinger og forbud mod adgang til og restriktioner for visse lokaler i forbindelse med håndtering af Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), at hvis flere end 10 personer befinder sig sammen på et offentligt tilgængeligt sted, uden at forholdet er omfattet af bekendtgørelsens § 1, stk. 1 (vedrørende forbud mod at afholde og deltage i indendørs og udendørs arrangementer mv.), på

en sådan måde, som efter politiets skøn udgør en særlig fare for smitte med Coronavirussygdom 2019 (COVID-19), kan politiet påbyde personerne at forlade stedet.

En udnyttelse af adgangen til at nedlægge forbud vil således – med den nuværende bekendtgørelse udstedt i medfør af epidemilovens § 6, stk. 1 – i almindelighed bl.a. forudsætte, at faren for smittespredning ikke kan imødegås ved at benytte adgangen til i medfør af bekendtgørelsens § 2 at påbyde konkrete personer at forlade stedet. Denne forudsætning vil være opfyldt, hvis der – f.eks. på baggrund af politiets erfaringer med det pågældende sted – kort tid efter meddelelsen af sådanne forbud må forventes på ny at indfinde sig andre personer på stedet.

Det vil bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, hvornår det vil være nødvendigt at nedlægge forbud mod ophold et bestemt sted i medfør af den foreslåede bestemmelse.

Ved vurderingen af, om der er grundlag for at udnytte adgangen til at nedlægge forbud, vil der bl.a. kunne tages hensyn til Sundhedsstyrelsens generelle anbefalinger vedrørende smittefaren fra den pågældende sygdom og de konkrete forhold på stedet.

Med venlig hilsen

Magnus Heunicke / Katrine Bisballe